

160 C/ 20. 1
✓
Prijs 25 cent.

HELJE OP!

FRYSKE SELSKIPS-SANGEN

OP BEKINDE WIZEN

FEN

H. VAN WARNERS.

TO ARUM.

MEI IN WIRDKE FEN PIETER JELLES.

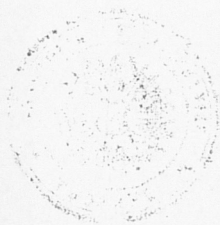
—><| CARDE PRINTINGE. |><—

SNITS,
J. W. MULLER,
Firma H. Pijttersen Tzn.

Nadruk en vervorming streng verboden.

Auteursrecht bij de wet verzekerd.

160-G-20¹/₂

HELJE OP!

Fryske Selskips-Sangen

OP EIKENDE WIZEN

FEN

H. VAN WARNERS.

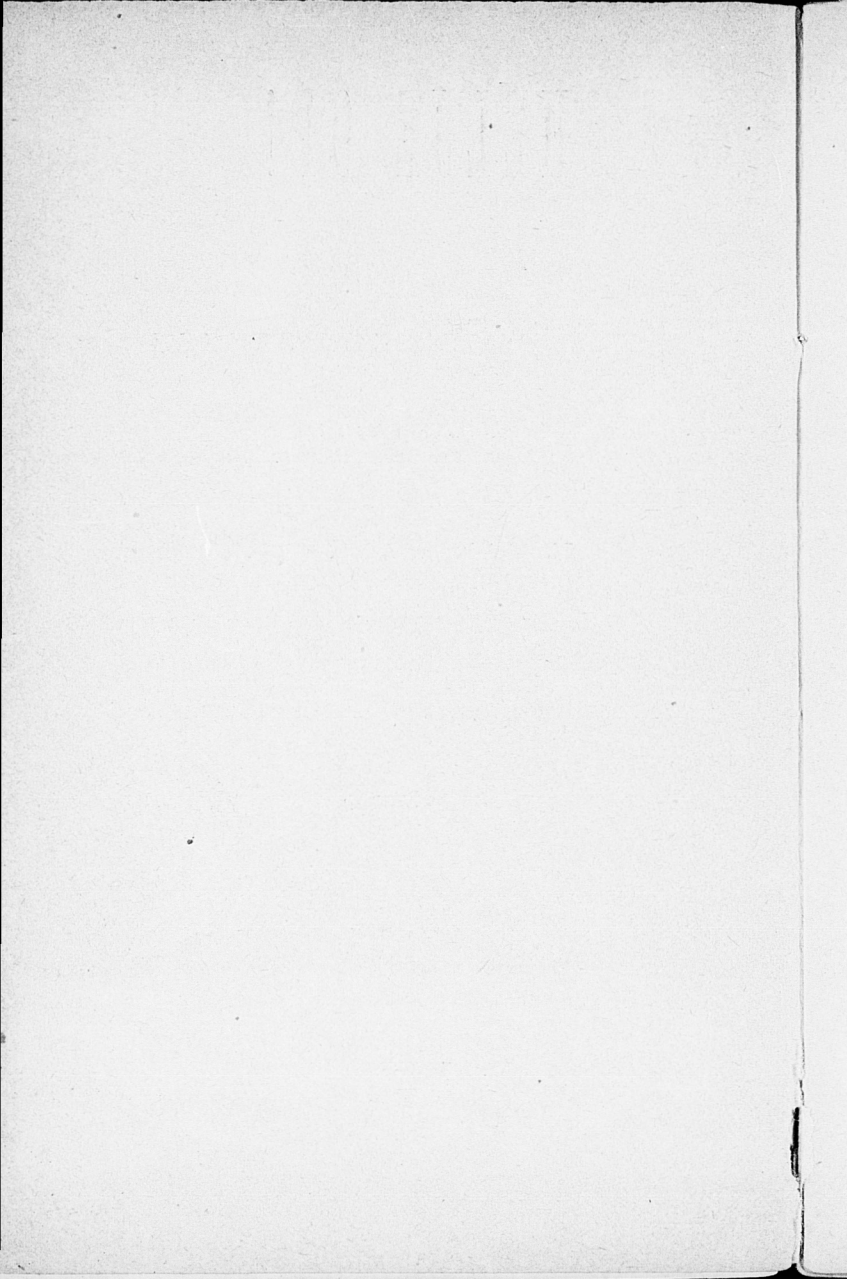
TO ARUM.

MEI IN WIRDKE FEN PIETER JELLES.

2e printinge.

SNITS,
J. W. MULLER,
Firma H. Pijttersen Tzn.

»**HELJE OP!**» Friezen, helje se frij en
helder op, disse soune sangen, dy 't jimme sa flot
út it boarst komme meije, as se de makker út it
hert en de pinne wâlde binne. It binne sangen, dêr
min fleuriger en better fen wirdt en ik winskje der
ús lânsljue lok mei, det dit boekje útkomd is. It
moat nei alle feesten en gearsetten meinomd wurde:
it scil de wille forheegje; yn gjin Frysk húsgesin mei
it mist wurde: it scil it soune Fryske sin wekker
halde.

PIETER JELLES.

Skrâns by Ljouwert, Oct. 1888.

„Mei ien lietke, dat elts-ind-ien noaskje scil, is 't nau to
hitten.

Joost Halbertsma.

No. 1.

Fryske Roskaem.

Wize: *Klink lûwd en fier yn 't roun.*

of: *O, dierbaar plekje grond.*

of: *Djûwr ynleaf heitelân.*

of: *Heil dir im Siegerkranz,*

of: *God save the King.*

Ja, op ús Fryske groun

Is my it libben jown!

Dat bliuwt myn sang,—

Hwer mem fen »Poppe» song,—

Of fen 'e groeppe song,—

Of »Fryslân boppe» song,—

Myn libben lang.

'k Hab op ús Fryske groun

Sahwet fen alles foun,

Faek dei oan dei:

Ik hab er grappen hawn,

Ik hab er klappen hawn,

En hwet to happen hawn:

'k Hie alles mei.

Ho heech ik Fryslân set,

'k Ha dêrom, Friezen! net

To kennen jown,

Dat alles better is ,
 Dat alles fetter is ,
 En nei de letter is
 Hjir op ús groun.

In Fries hjit eabel , flink ,
 Mar siz ik , ho 't ik tink :
 Myn miening is :
 Wy habb' ús lekken ek ,
 Wy habb' ús brekken ek ,
 Us losse stekken ek ,
 Oars bin ik mis.

In Fries , sa seit er , driuwt
 En stikelt net , mar bliuwt
 Frij , froed en from.
 Hy ropt en snettert net ,
 Foiskopt , forkettert net ,
 Hy bliest en skettert net
 Oerdwealsk en dom.

Hy seit , in Fries sa from
 Skopt net yens breakoer om ,
 Soks wirdt net dien.
 Né ! oerginst fielt er net ,
 Mei ligen pielt er net ,
 Syn mûle spielt er net
 Oer elk en ien.

Hy bûcht , sa seit er , nea ,
 Mar stiet , al jout it skea ,

Rjucht as in peal.
 De Friezen draeije net,
 De Friezen flaeije net;
 De Friezen aeije net
 It gouden keal.

In Fries hjit roun, rjucht-út,
 Krekt as de bargesnút,
 Sa rjucht en sljucht.
 Is 't wier of gjit it sa?
 Dat rjuchte, stiet it sa,
 Dat sljuchte, giet it sa
 Dat min it sjocht?

Min seit, en 't docht ús nij,
 Wy ha fen from, froed, frij
 De mûle fol.
 Mar dom en koppich wier,
 Mar hwet heechkroppich wier
 Hwet krom en roppich wier
 In Fries ek wol.

»Hy hat mei syn gerop,
 Oer »frij" de bletter op,
 Mar sprekt min tsjin,
 Dan kin er pitich sjen,
 Sa hoannich, spitich sjen,
 Hy kin grimmitich sjen,
 Dan wirdt er min."

Min hjit ús stymisk en steech ;
Wy neam' ús stoer en dreech,—

Hwa wit it bêst ?
 'k Siz, Friezen, dit 'er yn ,
 Bliuw folk mei pit 'er yn ,
 Hwent oars, dit sit 'er yn ,
 Oars rint it fêst.

Us Fryslân leit ús nei.
 Us hert scil dei oan dei
 For Fryslân slaen.
 Dit lân moat Friezen ha,
 Dy neat fen skriezen ha,
 Dy neat to *bliezen* ha,
 Mar sizz' *en dwaen*.

No. 2.

Us Fryske tael scil bliuwe.

Wize: *Pake Klok*. (Nij Frysk Lietebôek.)

Us tael scil net stjerre, ús tael wirdt wol brûkt,
 Salang as de sinne yet skynt,
 Ja, salang as in mem mei hjar ljeafde ús lûkt,
 Us ljeafde for Fryslân net kwynt.—
 Sjongt in Fries fen syn heide mei blomkes en sân,
 Fen de weagen fen mar of fen sé,
 Fen it nôt op de bou of 't grien op syn lân,
 Fen syn beammen, syn fûgels, syn fé,—

Sa'n Fries, yn 'e wolken, sa tyg op 'e trie,
 Dy sjongt Fryske sankjes, dy 't mem ek al hie,
 Wol er sjonge, hy sjongt, sa 't mem it ek die.
 Fen de widze nei 't grêf bliuwt er Fries.

No. 3.

Tink er om.

Wize: *Die in Januari geboren is.*

Bist lokkich, sjong in loftich liet,
 Helj' op.
 Mar blies dy, as dyn hjerring briet,
 Net op.
 Hwa wit, moarn is dyn onk oan bar
 En hest dyn lok in hoartsje mar.
 Pas op, pas op, pas op! (bis.)

Is immen soun, dan sprekt er faek
 Rom op.
 Is immen sterk, dan is 't omraek:
 Dek op.
 Jamk wit er fen gjin swierrichheid,
 Mar ringen komt de dea en seit:
 »'t Is op, 't is op, 't is op." (bis.)

Hest oars gjin libbenswyt as plicht?
 Siz op!
 Of biste by de gatten ticht?
 Praet op!

Hwet greate setten heste dien ?
 Kom , neam dyn stikken ien for ien ;
 Tel op , tel op, tel op. (bis.)

Tinkst' fen dy sels: »hwet 'k doch en lit
 Giet op ?"
 »'k Bin op myn plak, myn holle stiet
 Rjucht op ?"
 Fynst' immen troch en troch gemien?
 Hest sels gjin spyn?— Nim d' earste stien:
 Smyt op, smyt op, smyt op. (bis.)

Sjochst wakker stroef en noartsk en goar?
 Pak op !
 Rinst' trinten mei in bulte smoar ?
 Kras op !
 Dou hearst net by ús mei sa'n steat.
 Sa'n greatske poarsk der het min neat
 Mei op , mei op , mei op. (bis.)

Is immen amper d' azem kwyt ,
 Skou op !
 Of as er ljeaver efter rydt,
 Liz op ,
 En tink : »hy het sok stypjen brek ,
 Al doch ik fen syn bûsjild ek
 Neat op, neat op, neat op." (bis.)

Wêz kloek en deun en tink : »it kin
 Wol op."

Hwent is min rij , dan brekt it yen

Sûr op.

En is min 't kwynt , dan is 't to let ;

As 't ljen wirdt , dan is it net :

Skep op , skep op , skep op. (bis.)

Is 't wirk hwet swier , joust' dan de moed

Mar op ?

En weacht it licht , is 't dan for goed :

Snij op ?

»Ik seil 't besûkje." tink dat earst ;

»Ik kin 't wol hise , " wirdt it meast ,

Til op , til op , til op. (bis.)

Wêz net toarstich en ek gjin

Slokop.

En yt fortsjinne brea , as 't kin ,

Swiet op.

Mar brûkste nea de soune lea ,

Jaen dan it plúsjen fen it brea

Ek op , ek op , ek op. (bis.)

As 't lok ris foar dyn drompel stiet :

Doch op.

It mijt in tichte doar , dat giet

Grif op.

Bliuw jimmer warber , hâld mar fol :

It lok wirdt dines , 't sit er wol

Tsjûk op , tsjûk op , tsjûk op. (bis.)

Mar seit dat lok: »ik ljeanje rom ,

Sit op !

Neam 't kromme rjucht , it rjuchte krom,

Sprek op !"

It mei dan bonglje oan in strop ;

To , jaen 't de biezem op 'e kop ,

Bruï op , brui op , brui op. (bis.)

Wol twang regearje , siikje riucht :

Stean op !

Mar bûch net mei in djippe boecht,

Hâld op !

En gean er iens en mei forstân ,

Net each om each , mar hân oan hân

Tsjin op , tsjin op , tsjin op. (bis.)

No. 4.

Farwol ús boartersplak.

Wize: *Die wacht am Rhein.*

Er komt in tiid for elk en ien ,

Dan is it mei it boartsjen dien ;

Al mei min yet graech boartsjen sjen ,

't Is út , min past net by de bern.

Dan driuwt it lot yen hinn' en wer

En d' iene hjir en d' oare dêr.

Dan jout de wraldske soarch de hannen fol

En seit min 't ljeave boartersplak farwol.

As 't letter om 'e knikkerts giet,
 Of as min yet syn draek oplit,
 Of as min yn 'e leije rint,
 Of as min 't yn it hinkjen wint,
 Of as min oer de hikke springt,
 Om angljen of om keatsen tinkt:
 Al haldt min noch sa mei sok skreppen fol,
 Doch seit min 't boartsjen dan foar goed farwol.

As min for 't lêst it plakje sjocht,
 Hwer min as berntsje boartsje mocht
 En hwer min nea yens foet wer set,
 Tinkt min yn 't hert: »k forjit it net,
 Nê! 'k winskje 't plakje 't bêste ta,
 Hwer ik sa folle boarte ha."
 Hwet falt it swier, faek wirdt it moed yen fol,
 As min sa tinke moat: »farwol, farwol!"

Ja, 't boartersplak, it bliuwt yen djûr,
 Al steamt min 't wide wetter oer,
 Al stout min nei it Kaeplân ta,
 Nei d' East of nei Amerika.
 Hwer lok of onk yen hinne driuwt,
 't Is grif, dat dit it selde bliuwt;
 Hwet ek foroarje mei, dit haldt min fol:
 't Bliuwt yn 'e freamdte yet: »farwol, farwol!"

Hûs en Hiem.

Wize : *Wat vraag ik toch naar geld en goed.*

It sintsje jiet syn lêste ljocht
De griene greiden oer ,
En lit in hiem , in hûs ús sjen
Dêr tichte by dy toer ,
En het dat hûs , sa smûk en smout,
Forgulde mei it ealste goud.

Dan dûkt it sintsj' yn 't westen wei ,
It bliere sintsje sinkt.
Hark ! ho ta dank for 't ljeave ljocht ,
Oer 't gea it klokje klinkt.
't Ropt út dy toer: »to , kom nou , kom
Wer yn dyn went , de dei is om."

Dat jildt in froede , frije Fries ,
Fol fleur en mannemoed.
Hy het yn 't hûs syn will' en winsk
In wyfke , gol en goed ,
Derby in boi , sa'n boartlik bern ,
Dy him mei langst tomjitte sjen.

Al het de man mei wiif en bern
It net sa bjuster breed ;
Al wie syn libbenslok wol wif
En 't onk wol wyld en wreed.
Hy foun for holl' en hân en hert
Ek krêft nei krús , yn wea en smert.

Hy wol om 't wirk de went wol út,
 Is nea for 't bodsjen bang ,
 Mar foun , as hy sa warber wie ,
 Op 't fjild de dei faek lang ,
 En jamk , as jouns it klokje klinkt ,
 Dat hy om hûs en hiem dan tinkt.

Hy het wer langst nei 't hiem, nei 't hûs,
 Dat sa yn 't sintsje blonk.
 Hy jout de blanke lodde lins
 En giet nei hûs en honk ,
 En 't klokje bombamt , kom mar , kom !
 Hwent thûs, dêr is 't sa ryk en rom.

Dêr by dat hûs der op dat hiem
 Hwet rûkt dêr 't roaske swiet.
 Hark, yn dat hûs der sjongt mei moed
 In mem in loftich liet ,
 Troch dat hjar hert dêr frede fielt
 En yet yn 't hert hjar sintsje strielt.

By hjar yn 't hûs der jout de joun
 Sa faek sa'n fleurich sin :
 Hy sjongt: »myn wyfke wit dat ik
 Hjar blide bodder bin :
 Mei 'k yn myn hûs myn wiif, myn bern
 Mei my mar lokkich libjen sjen."

»Myn Fryslân , mei myn hûs, myn hiem,
 Dou bist en bliuwst' my nei.
 To sjong, sa lang de wyn yet waeit,

Dat , Friezen , fleurich mei.
 En jaen ús groun , o greate God ,
 Us hûs , ús hiem in lokkich lot."

Yn Fryslân foun ik widz' en went
 En wille by de roes.
 O jaen m' yn Fryslâns groun in grêf
 Net fier fen hiem en hûs.
 Myn Fryslân! bliuw myn hiem, myn honk,
 Yn will' en wea , yn lok en onk.

No. 6.

At Famke.

Wize : *Do 't pake yet feint wie en beppe yet faem.*

In moetel jongfamke, sa kein en sa kreas ,
 Dat sit neist in krúdich jongfeint op 'e sjeas.

It bern het hjar tier ,

Hja het sa'n plezier ,

Hja is op it snjit hwent hja laket sa blier.

Hjar mem is boerinne en fiks by der hân,
 Sa keken en kras , ja sa skjin as de brân ,

En elk dy 't hjar ken ,

Dy seit fen hjar bern :

»Hjar mem het hjar oanset, dat is wol to sjen."

Hjar heit is in boer, dy 't ek wit hwet er wol,
 Net greatsk, mar sa krigel en dimmen en gol.

Sa plat as in boer,
 Nea wyld en oerstjûr,
 Hwent wyn yn 'e swiipe, der kin er net oer.

Hjar alders dy stekke de holle net heech,
 Hja bliuwe ienfaldich en warber en dreech.

Hja dogge wol mei,
 Mar smite neat wei
 En aepje en krukke de moade net nei.

It bern is for wirkfolk en boaden gjin krús
 En is op it hiem en by mem tige thúis;

Heit past op 'e kij,
 En is er sels bij,
 Hja past op 'e tsjerne en mem op 'e brij.

Hjar mem het fen 't fanke in bulte geriif,
 En heit tinkt: »hja het in pear hannen oan 't liif,

Mar brûkt hja de lea,
 Dat docht hjar gjin kwea.”
 Hja sit net to pronk mar fortsjinnet hjar brea.

It famke det het yn 'e stêd net forkeard,
 Min het hjar gjin jiffersmenearen der leard,

Mar doch, sa 't ik sei,
 Hja kin er hwet mei;
 Det is, tinkt it feintsje, yn 't boerkjen net wei.

Dat krasse jongfamke, sa kein en sa kreas,
 Dat sit neist in krudich jôngfeint op 'e sjeas.

It bern het hjar tier,

Hja het sa'n plezier.

Hja is op it snit, hwent hja laket sa blier.

Né, 't snipper jongfamke, dat sjocht nou net prot,
 En 't brúnstje dat prúst ris en fottelt mar foart.

Dat het it wol tocht,

De faem is forkocht.

De krúdige frijer het foun, hwet er socht.

No. 7.

Frijheid.

Wize: *Wij leven vrij, wij leven blij.*

»Wy libje frij en iens fen sin,»

Sa klinkt it lûd en fier.

Helj' op mar, 'k hab er neat op tsjin,

As min 't yn wierheid sjonge kin,

Hwent sjoch, dat liket net sa min.

Mar sis my: »is 't wol wier?» (*bis*).

»Gjin lok wirdt hjir troch twang bedoarn,

Wy dogge lyk en riucht.

Rju binn' er for de frijheid stoarn,

Us fijan hied er niget oan.»

Sok sjongen fyn ik tige skoan,

As min ek frijheid sjocht. (*bis*).

Rju binne, komme s' op in baen ,
 Yn alle silen mak.
 Hjar »frijheid" kin hwet krimp' en dwaen,
 Hja witt' út »frijheid" mint to slaen.
 Ik wol dy ljue dit plomke jaen :
 Ik neam dy »frijheid" lak. (*bis*).

Jamk is de »frijheid" neat as skyn ,
 Min sjit mar hwet mei spek.
 Sims makket ek de »frijheid" blyn ,
 Dan keilt min frij de glêzen yn ,
 Ho 't ik sa'n nûwre »frijheid" fyn ?
 Ik neam sa'n »frijheid gek. (*bis*.)

De frije , dy 't syn plichten wit
 En docht , syn libben lang ,
 Dy 't him net twing' en traepje lit
 En sels net mei dy jelne mjit,
 Dy noed fen wiere frijheid stiet,
 Dy libbet yn ús sang. (*bis*.)

No. 8.

Troch Iendracht Sterk.

Wize: *It is fen Adam komt.*

»Hwet scoe dat bytsje wetter kinne."
 Sa tink ik , as ik dripkjes sjoch ,
 En dôch, as drippen machtich binne,
 Dan brekke dyk en dammen troch.

»Hwer scoe in kerltsje sân for weitsje,»
 Sa wirdt er faek en folle leard :
 Sjoch! hwer dy kerltsjes dúnen meitsje,
 Dêr wirdt in sé fen wetter keard.

Nou, as ik sa bigjin,
 My tinkt, dan blykt it yen,
 Hwet dat lytse troch de iendracht kin.
 'k Leau, dat min 't fierder brocht,
 As elk om 't lytse tocht
 En de rjuchte iendracht socht.

Is alles yn 'e groun forklomme,
 Dan fall' er lytse flokjes snie.
 Ho scoe 't mei bou en greide komme,
 As 't net sa'n waerme tekken hie?
 Nou leit er yn 'e maitiid ringen
 In kleed fen blommen oer it fjild:
 Sa dogge faek de lytse dingen
 In wirk, hwer 't ien sa swier oer tilt.
 Sa moat elk sines dwaen,
 Dan scil it wol bislaen,
 Ja, dan scil ús 't libben blommen jaen.
 Dit is in lexum wis:
 't Rint mei dy blommen mis,
 As de wrâld forklomme is.

Mar ek, in bulte swarte stipkes
 Dy dogg' in blanke spegel skea,
 En tûsen lytse spjeldeprípkes
 Dy binn' net noflik oan 'e lea,

En praetsjes fen in hondert lipkes
 Dy makken wol ris minsken dea ,
 Sa dogge in mannich lytse dripkes
 Troch iendracht sims in bulte kwea ,

En derom siz ik sa ,

It liket my nou ta :

Nimmen moat gedoch mei rabbers ha.
 Lit ek dy styklers gean ,
 't Is hjar fortsjinne lean ,
 Lit se stil allinne stean.

Scil 't oan 'e goede latte naeije ,
 Scil 't lytse sterke toeren dwaen ,
 Dan moat hjir nimmen kening kraeije ,
 Om sa for master op to slaen.

Ek moat min 't splintersiikjen litte ,
 Eu net de mûle wille jaen.

As w' eigen lek en brek forjitte ,
 Kin 't mei ús iendracht net bislaen.

Ek hwer min iwich driuwt

En jimmer rost en wriuwt

Sjoch, dêr spant it dat min maten bliuwt.

'k Leau dat min 't fierder brocht

As min der hwet om tocht

En hwet mear om d' iendracht socht.

Wier en Klear.

Wize: *De winter komt zijn afscheid brengen.*

Hwet goed is, moat net heislik hjitte
 Fen ien, dy 't min net lije mei.
 Dy wier is, brûkt in wiere mjitte,
 Hy weacht net falsk of twaderlei;
 Hy neamt, dat is syn ear' en rom,
 It riuchte riucht, it kromme krom,
 Hwent der wynt hy gjin doekjes om.

Hwet min is, moat net trêftich hjitte
 Fen ien, dy 't min wol lije mei.
 Dy wier is, lit syn miening witte,
 Al komt er ek in frjeun hwet nei.
 Syn wurden bliuwe klear en roun
 Dêr het er nea gjin bien yn foun.
 Hy hâldt net fen sa'n skimerjoun.

Al mei it just net noflik hjitte,
 Dat immen mei de roskaem pielt,
 Dy wier is, seil him sizze litte,
 As hy mar klear de wierheid fielt,
 Mar immen, dy 't it krop dan tynt,
 Of dy-'t er graech om hinne wynt,
 Dy feelt net dat de sinne skynt.

Kweade buijen.Wize: *Colijn.*

Al is it bûten kâld en skier ,
 Al stiet de kachel yet to brommen ,
 Al strielt it sintsje net sa blier ,
 't Kin fleurje sonder grien en blommen.
 Al bloeije blommen dei oan dei ,
 Al sprút it grien , al skynt de sinne,
 Gjin foarjier driuwt ús winter wei ,
 As wy yn 't hert forklomme binne. (bis.)

Hwet jout it ús , al sprút it grien ,
 As wy oars neat as kleije kinne ,
 As wy sa hird en kald as stien ,
 Of noartsk of heal forwile binne ?
 Hwent stiet it prûkje sa forkeard ,
 En kin min 't nea en nearne hirde ,
 Dan scil , as 't op it slimst beteart ,
 Mei 't grien de prûk ek greater wirde. (bis.)

De blide protters tsjott'rje wol ,
 Al moat min ek om 't sintsje siikje ,
 Mar mosken halde 't tsjettr'jen fol ,
 Al is 't ek waer foar 't einepykje ,
 En 't giet ús minsken as dat fé :
 Hwent d' iene kin wol hwet forneare ,
 Mar d' oare , gau mei tsieren ré ,
 Kin fen de lytse protters leare. (bis.)

De bliere kipet bliid yn 't roun ,
 Ek as er kâlde flokken waeije ;
 De griner digert nei de groun ,
 Dy wol er net in each nei draeije ,
 Hy sjocht mar wearzich , sûr en goar ,
 Is bang for kjeld en wyn en wetter.—
 To ! set it bêste skonkje foar ,
 Dat is yn alles folle better. (bis.)

Min moat gjin noardske riten ga ,
 Min kin in bulte lêst fordriuwe.
 Docht elk der hjir sa sines ta ,
 Dan seil it libben blommich bliuwe.
 Min moat it swiet fen 't libben net
 Troch kweade buijen glêd bedjerre ,
 Hwent hwer min nocht oan onnocht het ,
 Dêr scille lok en frjeunskip stjerre. (bis.)

No. 11.

It sjongen docht elk goed.

Wize: *Heb je wel gehoord van de Zilvervloot?*

»'t Sjongen is myn wirk"
 Ropt yn 't foarjier de ljurk
 Sa heech boppe bou en greide ;
 Dêr floddert er blier
 En min heart tige fier
 In lof — en in tankliet beide.

As 't wyfke briet ,
 Dan sjongt it mantsj' in liet ,
 In liet fen hoop en moed ,
 In liet fen hoop en moed ,
 Dat docht syn hertlap, syn gaeike goed. (bis)

By de nane sit
 Mem , sa tieg' op it snjit ,
 En sjongt: »ljeave moet'le poppe ,
 Kom ; slomje nou swiet ,"
 En dan klinkt wer hjar liet :
 »It kealtsje leit yn 'e groppe."
 As mem sa seit
 Hwa 't yn 'e groppe leit ,
 Dan docht sa'n memmenoed ,
 Dan docht sa'n memmenoed ,
 Hjar skat, hjar hertlap, hjar boike goed. (bis)

Nearne op 'e wrâld
 Lit de sang immen kald ,
 It sjongen jout rêst en wille ;
 't Is balsem for 't hert ,
 't Is in treast yn 'e smert
 Salang as wy sjonge scille.
 Komoan dan , jei
 As 't kin jimm' unrêst wei ,
 Dan het ús sjongen hjoed ,
 Dan het ús sjongen hjoed ,
 't Kin net mislearje, syn draeike goed. (bis.)

Friezen, nea bifrieze.

Wize: *Ploaits de blommen dy der bloeije.*

(Frysk Lieteboek: No. 57.)

of: *Sire! d' oude grijze Köhler.*

of: *Gott erhalte Franz, den Kaiser.*

As de wite flokken stouwe,
 As min nearne griente sjocht;
 As wy by de kachel skouwe,
 Siz, hwet jout dan will' en nocht?
 As we dan mar fleurich binne
 Wirdt de hjerring ek wol bret.
 Ljue, dy kleije, krite, stinne, { (bis.)
 Ha de rjuchte wille net. }

Kliem en skriem net, dat min trillet;
 Lypje, pypje net sa bang.
 Rep dy, skrep dy, dat it lillet,
 Helj' ek op in Fryske sang,
 Lit it Fryske sin net dodsje,
 Sjoch net sa biferzen roun,
 Lit mar frij de lewer skodsje, } (bis.)
 Friezen, libje lang en soun. }

Binn' de blêdden fen 'e tûken
 En de blommen fen it fjild,
 Wit dan ek sa'n tiid to brûken,
 Fij, dat min der swier oer tilt.

Louw- en Sellemoanne binne
 Sokke minne tiden net ,
 As we mar ris sjonge kinne, } (bis.)
 As min mar rju teltsjes het. }

Mem en heit en bepp' en pake
 Dy hab yn hjar tiden wol
 Songen , spile , boarte , lake ;
 Wy mei 't ek , dat hald ik fol.
 Lit ús 't swiet fen 't libben smeitsje,
 'k Leau grif , dat it nimmen let.
 Ljue, dy 't net graech wille meitsje } (bis.)
 Passe hjir yn 't rountsje net. }

No. 13.

Sjoch , ho alles libbet !

Wize : *Triomf ! de vreugde stijg' ten top.*

(Haringlied van Spandaw.)

Graech fielt min dat de sinne skynt ,
 Graech rint min hwer min blokken fynt,
 Elk neamt it foarjier fêst de moaiste tiid ten 't jier.
 't Jout kleur en fleur oan elk en ien ;
 Dan wirde wer de beammen grien ,
 Dan laket alles blier. (bis.)
 Ik ha neat op mei iis en snie ;
 'k Woe , dat it altiid foarjier wie ;

Dan komt er libben as elk hwet to pielen hat,
 As min wer skipkes silen sjocht,
 As wer de boer syn lânwirk docht,
 As elk wer skreppe moat. (bis.)

Dan wirdt hast nearne swier oer tild;
 Dan gûnzet wer de bij oer 't fjild,
 Mei strie en fearkes het de mosk in bult getoai,
 It eintsje slacht yn 't wetter om,
 It douke koert: »hwet is 't nou rom,
 Hwet is de wrâld nou moai!" (bis.)

As 't ljipke oer 'e wjuk wer draeit
 En d' eibert oer 'e finne saeit,
 Dan heart en sjocht min sa, dat elk it libben lêst.
 De protter, dy-'t op 't ûlboerd wipt,
 De kikkert, dy-'t yn 't wetter hipt,
 Elk docht dan goed syn bêst. (bis.)

Sjoch! fink, sweal, skries, slob, exter, ljurk,
 Elk het wer pielen, elk het wirk.
 Al hwet mar warber is, dat is wer út 'e need.
 It hoantsje, dat om 't hintsje draeit
 En proastich tsjin syn bûrman kraeit,
 Ja, alles het wer moed. (bis.)

Sjoch! ho op 't fjild it jonggûd djoeit,
 Ho ljeaf dat proeze blomke bloeit,
 It kipet yn it roun, it laket blier en gol
 As 't famke, dat fen kreazens blinkt,
 Dat oan de blide brilloft tinkt
 En hast wol boaskje wol. (bis.)

Soch , sjoch , ho fier dy jonge ljept ,
 Ho danich ek sok lytsgûd skrept ,
 Al hwet yet jong en soun is libbet dei oan dei
 As 't lamke , dat oan d' úrkes lûkt ,
 Dat gau in dripke tate brûkt
 En dan wer boartsje mei. (bis.)

Hwet bringt sa'n tiid in wille mei ;
 Hwet driuw' er dan in soargen wei ;
 Sa'n foarjier jout wer moed oan hwet to kwinen siet.
 Ja , as wy 't ljeave foarjier ha ,
 Dan mist it net , dan fielt min 't sa
 Dan is it libben swiet. (bis.)

No. 14.

Nea nei 't sin.

Wize : *Wien Neerlandsch bloed.*

It libben is for mannichien
 In near en lêstich stik ,
 It is sa earm for nommer ien ,
 Sa kâld for 't dierber ik.
 Jamk smeult min, gûlt min moard en brân;
 Der wirdt mar tsierd en beard;
 Min wraxelt mei in dom forstân;
 Min het gjin tankjen leard.
 As immen iggewearje wol ,
 Is alles like min ;

Fen harrewarjen sit er fol
 En neat is him nei 't sin.
 Al noasket yen in sankje bêst,
 It bliuwt mei him gegryn;
 Hy het fen 't sjongen neat as lêst,
 Hy fynt er bonken yn.

As hy mar krekt de sinne fielt,
 Dan barnt de sinne sa;
 As 't dript, dan reint it dat it spielt;
 As 't ryp, dan knypt it ta.
 Hy fynt it swirk útwrydske blau
 En sa ûnbidich heech;
 De wrâld dy is sa rûch en rau
 En leit sa heislik leech.

Hy het gjin tier, hy fynt gjin treast,
 't Is wrammels nearne plús;
 Hy het it slim, hy lîjt it meast;
 Hy het in danich krús.
 Hy lekskoait mei in noartich krún:
 »Hwet scoe sa'n libben jaen."
 Hy docht gjin kwea, mar mei gehún
 Is 't elk om him to dwaen.

Oeribel gek, bolbjirken grau,
 Oerdwealske wyld en rij,
 Unfoege strang, ûnwitend rau,
 To sútrich of to nij,
 To lang, to koart, to stiif, to los,
 To breed, to smel, to kald.

To ier, to let, mar nea fen pas,
Sa gammel is dyn wrâld.

Dyn wrâld is krom en bryk en min,
Ja, yn 'e groun bidoarn.
Ho deale krijst' it hjir nei 't sin,
Der is gjin rieden oan.
Kom, my dy for ús núvre boel,
My tinkt, dat is dyn plicht,
Gean sitten yn in pakestoel
En knyp dyn eagen ticht.

Mar né! weits op en skamje dy.
Hwet moat sa'n styklich sin?
Dat raest en rost op âld en nij
Sa lebbich, smeulsk en min.
Och goede, wêz sa brimstich net,
Sjoch net sa nidich roun;
Priuw 't libben mei. 't is gau to let,
It wirdt mar ienris jown.

No. 15.

Bûtersang.

Wize: *Wien Neerlandsch bloed.*

Boerinne, Fryske bûterblom,
Hwet het jou man it frij.

Jy skreppe mei de bûter om,
 Hy sjocht 'ris nei de kij.
 Jy hâlde 't each op aed en kom
 En tink' om âld en nij,
 Ja, yn ien sike, Fryslân's rom,
 Om bûter, bern en brij.

Mar siz' ris wyfke, slacht jou man
 Altiid in swiden swé?
 Siz, komt er altiid boppe Jan
 Mei bûter, tsiis en fé?
 Leit, as er skrept mei 't bêste plan,
 De hier op tiid grif ré?
 Of is syn frije libben dan
 Ek wol 'ris oare thé?

Nou is 't in tsiis- of bûterjier
 En het de boer syn draei,—
 Dan is de stekker wer sa tier
 En wirdt de bûter faei.
 Hy priuwt rjue sûpe, sâlt of hier,
 De waer hjit spekkich, taei,
 Wankleurich, weak of sterk of skier,
 Bleek, laf of mjitsk as waei.

As 't wierje, wol wirdt om ús part
 De bûter tige djûr,
 Mar wêz by 't hieren, seit ús hert,
 Dan net to gleaun en poer.
 As 't boerke bûtercinten bart

En hâldt er neat fen oer,
 Dan is, ho 't ek sa'n man him wart,
 Syn libben mear as sûr.

Brûk, Fryske boeren holl' en lea
 En brek mei d'âlde sleur.
 Win bêste waer fen gêrs en hea,
 Mei 'n lekk're smaek en geur;
 En melk en tsjernje net mei skea,
 Mar mei in bulte fleur
 En brûk sels twisken tsiis en brea
 Altyd fen »d' earste keur."

No. 16.

Keatserssang.

Wize: *It libben lêst my wûnder skoan.*
 (Frysk Lieteboek No. 38.)

Wol immen graech ris' keatsen sjen
 Fen 't stoere Fryske skaei,
 Dan komt er op ús kriter ta
 Hjir op de Fryske klaei;
 Us folk dat het de slach er fen
 En 't jout net jamk de moed forlern.
 Hjir kin min yetris keatsen sjen
 Fen kearels, fluch en taei.

Ien, dy hwet slûch of stroffich is,
 Dy wint de priis hjir net,

Hwent dy net út 'e sokken kin
 Komt slach op slach to let;
 In drege keatser brûkt de lea;
 Hy docht net mei for spek en brea;
 Syn slach is raek en sûnder kwea:
 Sa wint er set op set.

Sa'n master yn it keatsen moat
 In goede pûster ha
 En witte hwêr hy heart to stean,
 Dat docht de doar sims ta;
 Min sjocht him net yn 't wylde slaen,
 Mar jimmer stive ballen jaen,
 Hwent jamk kin ien sa'n slach it dwaen,
 Dat wit in keatser sa.

Hy kin, as 't moat, wol prippers jaen,
 Dy nimmen reitsje kin,
 Ek docht er faek in boppeslach,
 Dat giet ús wol nei 't sin.
 Mar inkeld is syn slach to koart;
 Hy jout de keatsebal syn part
 En bringt him hwêr 't er wêze moat:
 Sa lokt it lang net min.

En hwa foarút al parte wol,
 Dat docht in Fries net mei,
 Min stoppet him de hannen net,
 Dat liket nearne nei;
 Al slacht min him de bal net ta,

Min seil oan him syn meuch wol ha,
 Hwent oan syn keatsen sjocht min 't sa:
 Hy smyt de kriich net wei.

Né, yn 'e krite en op 'e stuit
 Is hy sa'n mispunt net,
 Dy min hwet yn 'e hannen triuwt,
 Of sims for 't soaltsje het,
 Sok keatsen stiet in keatser tsjin,
 Hy makket hjir syn plak wol skjin;
 As hy de bal mar rikke kin,
 Dan is hy grif bired.

'k Mei op noch út gjin keatser sjen
 Dy neat fen 't keatsen wit,
 Dy 't alle ballen bûten slacht,
 Of iwich sitte lit.
 Slachst' op foar bêst, dan heart it sa:
 De bal moat nei de krite ta,
 Dêr moat er wer syn poarsje ha,
 Dan bin ik op myn snjit.

Mar fljucht de bal dy hwet to heech,
 Dan moast hwet romte jaen,
 Hy saeit dan mûlk dyn maet net oer,
 Dy kin syn slach dan slaen.
 As elts sa, by dit Fryske nocht,
 Mar jimmer út syn eagen sjocht
 En krekt as »Greate Hantsje'' docht,
 Dan is er neat to dwaen.

Hirddraverij-sang.

Wize: *Strijdt broeders voor het laatste.*

Min moat 'ris fen 'e wâl ,
Min moat 'ris fen 'e stâl ,
Min moat ris troch de hikke ,
En derom wie 'k net fij
Fen dizze draverij ,
Dêr koe 'k my bêst nei skikke ;
Sa'n flinke draverije
Dêr ha 'k yet in grouwe stûr for oer,
Wol in stûr.

Sa'n flinke draverije
Dêr ha 'k yet in grouwe stûr for oer.

Sa waerd er mear oer tocht
En 't spil oan 't rôljen brocht,
De wringe gyng wol iepen ,
Dat folk fen pak mar ta ,
Dêr moat min 't mar fen ha ,
Dat rint hjir net to sliepen.
't Moat op syn tiid hwet eine
En dan komt dat folk yen krekt fen pas,
Dan is 't los.

't Moat op syn tiid hwet eine,
En dan komt dat folk yen krekt fen pas.

Elk dy 't yen stypje koe
En wol hwet misse woe
Waerd op 'e bûse kloppe ;

Dy taei to melken wie
 En gâns to haffl'jen hie,
 Dy waerd de mûle stoppe.

Hwent tomkrûd moast er komme
 En hwet wie der earst in drokte mei,
 Ljeave sei,

Hwent tomkrûd moast er komme
 En hwet wie der earst in drokte mei.

As elk hwet rûglje lit
 Is 't neat, mar oars dan sit
 Min yn de lytse loege,
 In hynstekop is goed,
 Mar jout yen neat, — hwet scoe 't! —
 Hwa kin der jild út sûge?

To, kom mar oer de brêge,
 For it draven moat min cinten ha,
 't Is mar sa.

To, kom mar oer de brêge,
 For it draven moat min cinten ha.

Ja siker, âld en jong,
 De knoop moat fen 'e pong,
 Dit moat de brúne lûke,
 To, jaen in kerltsje foer,
 Dat sjit er fêst wol oer,
 Wy kinn' it tige brûke.

Sa moat min yen dan warre.
 As in doom'ny of in abbekaet
 Wirdt er praet.

Sa moat min yen dan warre.
As in doom'ny of in abbekaet.

Sjoch, yn syn hear en fear
Kaem hjir it spil wol klear,
Nou scil it wirk wol sjitte,
Nou kin min op ús baen
De guds de spoaren jaen,
Wy kinne drave litte;
Sa'n grouwe hondert goune
Is de priis nou en dêr giet it om,
Is 't net rom?
Sa'n grouwe hondert goune
Is de priis nou en dêr giet it om.

En elk set nou ten honk,
De fammen yn 'e pronk,
Dy witte hwet hja dogge;
Dy 't neat oan 't hantsje ha,
Loer' ûnder 't kui'rjen sa,
Oft s' ek in nijeap sjogge,
Mar mocht dit sims net slagje,
Fij, dan wol min net nei 't draven sjen,
't Is forlern.
Mar mocht dit sims net slagje,
Fij, dan wol min net nei 't draven sjen.

De feinten binn' er ek,
Min sjocht oan túch en tek,
Dat s' yn 'e styfsel binne

Om ek ris mei to dwaen,
 As't wie, dat by de baen
 Ris fen hjar gading rinne.
 Sa'n feint is wol to sprekken
 As it hopke yn it helter is,
 Dat is wis.
 Sa'n feint is wol to sprekken
 As it hopke yn it helter is.

En nimmen mei dit ha:
 Gjin âlders scille sa
 Hjar bern nei skoalle stjûre;
 Sels bepp' op d'âlde dei
 Krukt by de wiele wei,
 Hja moat 'ris efkes loere.
 Ja, 't jout elk folle wille,
 Hwent it is sa'n moaije draverij,
 Leau dat frij.
 Ja, 't jout elk folle wille,
 Hwent it is sa'n moaije draverij.

Hwet giet it foar de wyn,
 Min hat de loop er yn,
 Sjoch, ho dy gudsen rinne,
 Mar ien, dat sjocht min klear,
 Dy kin in bytsje mear,
 Hwet mear as sljuchtwei hinne,
 Dy scil de priis hjir winne

En de oaren krije net in sprut ,
 Dat is út.
 Dy scil de priis hjir winne
 En de oaren krije net in sprút.

No. 18.

It waer sloech om.

Wize : *Wilhelmus van Nassauwen..*

It wie ris op in winter ,
 Do 'k yet hwet jonger wie ,
 Dat ik sa'n smucht op riden ,
 Mar ek op frijers hie ;
 Ik liet myn redens slypje
 En 'k sei : »'t ontkomt my net ,
 Ik wol oer iis nei Ljouwert ,
 Dêr ha'k myn sin op set."

Us mem die neat as kleijen :
 »Hwet is dat iis in krús !
 It jout mar wylde sinnen ,
 As 'k dy wier, 'k bleau mar thús."
 Mar 'k liet my net biprate ,
 Ik hie hwet oars yn 't sin ,
 Mar 'k woe 't ús mem net sizze,
 Dat wier my fiers to min.

Myn frijer hie 'k forballe ,
 Dat laei my tige sear ,

Hwent fammen wolle frije ,
 Dat wist ús mem net mear ;
 Ik mocht er net om tinke ,
 Ik wier myn frijer kwynt ,
 Ik koe der net om sliepe ,
 Mar 't joech my net in byt.

Myn feintsje liet my sitte ,
 Ik hie 't mar neat to rom ,
 Mar 'k tocht, min kin 't net witte,
 It waer slacht wol ris om ;
 En d' oare moarns tsjin achten ,
 Do sei 'k ús folk goemoarn !
 En 'k ried mei yet twa fammen
 Mei moed op Ljouwert oan.

't Wie tige moai to riden ,
 It iis wier as in dyk
 En hîrd en sonder ronfels ,
 Ja, hast in spegel lyk ;
 Wy hiene flak foar 't lapke ,
 Hast jimmer foar de wyn,
 En , fammen , jimme witte ,
 Dat hâldt for ús hwet yn.

Mar 't wie my doch net nochlik,
 Dat like nearne nei ,
 Ik ried nou sonder frijer ,
 Dat wie my yn 'e wei ;

»Ik kom,» sa tocht ik jimmer,
 »Al neamt ús mem 't in krús,
 As 't mar in bytsje slagget,
 Joun mei in nijkeap thús.»

En sjoch, do 'k yn in tinte
 In dripke mâlke kocht
 — Ho kin 't sa núver treffe —
 Do foun ik hwet ik socht,
 'k Seach by sa'n kliber feinten
 Ien dêr wol krúd yn siet
 En 't wie, of dy to mûk ek
 Op my syn eagen smiet.

Hy kaem al ringen neijer
 En 'k seach wol hwet er woe,
 Sjoch, 't wie myn âlde frijer,
 Dy 'k net forjitte koe;
 Do wie 't: »bistou dêr fanke?
 Ik hie dy hjir net socht,
 My tocht, 't wie joun wol tréwis,
 Dat 'k dy nei hûs ta brocht.»

Elk kin nou gau bigripe,
 It waerd om 't hert my rom,
 Ik liet my troch him lûke,
 Sa slacht it waer sims om;
 Ik kaem de jouns tsjin achten
 Mei d' âlde frijer thús,
 Mar mem siet yet to kleijen:
 »Hwet is dat iis in krús.»

Ik dreau nou mei in grapke
 Us memme noed hwet wei,
 Fensels, myn âlde túter
 Dy holp my tige mei:
 Hy liet ús mem 'ris laeitsje,
 Hy wier sa'n greate biis,
 Hy song: »it waer foroare,
 Nou friest it op âld iis."

No. 19.

It kaertlizen op 'e brilloft.

Wize: *Dêr yn dat tropke beammen.*
 of: *Weer zinkt de dagtoorts neder.*

Mei 'k hjir de kaert ris lizze?
 Siz, breageman en breid,
 Dan seil ik efkes sizze
 Hwet jimme kaert my seit.

It liket breed mei jimme,
 Komoan, dat wie net wei;
 Lit ús er nei fornimme,
 Hwet jimme barre mei.

As w' yn de kaerten lêze,
 Sjedêr, dan blykt it gau,
 It seil in houlik wêze
 Fen herten-hear en frou.

'k Doar sizze , beide scille
 For 't brea hjar bêst wol dwaen
 En 't scil in bulte wille ,
 In lokkich houlik jaen.

Hy scil him tige reppe ,
 Hwet is er yn 'e bres ,
 En hwet scil 't wyfke skreppe,
 Hwet bringt hja 't yn 'e es.

Ik sjoch de skoarstien rikjen ,
 Hwêr hy syn wente hat,
 Ik hear it klokje tikjen :
 »Hwet is sa'n jier al koart.”

En giet min dêr 'ris hinne
 En 't deistich wirk is dien,
 Dan seit min : »sjoch ! hjir binne
 De man en 't wiif grif ien.”

En as hja dêr sa sitte ,
 Sa iens, dan seit hy sa :
 »Dou scitte fêst wol witte ,
 Dat ik graech selskip ha.”

Dan scil hja d' eibert roppe :
 Sa bringt dat stomne dier
 For 'n kealtsje yn 'e groppe
 De widze oer de flier.

Hy scil mei tinken sizze :

»Myn wenning is myn thús,"

En nea to sang'rjen lizze :

Hwet is sa'n wiif in krús."

Hja brûkt gjin houten skinke ,

'k Sjoch, dat dit wyt hjar driuwt :

»Ik scil er tyg' om tinke ,

Dat hy de man wol bliuwt."

Hy scil gjin jild forgrieme ,

Sa as it soms wol giet ,

En nea scil 't wyfke skrieme ,

Dat hy hjar sitte liet.

En moat hja cinten brûke ,

Ik wit , dat scil sa gean:

»Dit kin de brúne lûke ,

Dat lit de brúne stean."

Hy scil de wet net stelle :

»Ik bin de baes fen 't spil,

Ik wol for twa hjir telle

En dou bist hjir de nul."

En nea giet hjar de snetter

Krekt as in lammestirt ,

Of wit hja 't folle better ,

Of hat hja 't heechste wird.

Sa wolle beide stribje ,
 Sa hâlde beide fol
 En nimmen seil 't bilibje ,
 Dat ien it witte wol.

No. 20.

Simmersang.

Wize: *Liebes Mädchen, hör mir zu.*
 of oars: *Hwat scoe 't libben sonder sang.*

Rounom sjocht min swiide pracht,
 Rykdom om yen hinne ,
 Alles blinkt fen fleur en glâns
 Troch de mylde sinne.
 Njonken koalsied , giel fen blomt ,
 Leit in blauwe tekken :
 Bloeit it flaechs , och , och sa moai ,
 't Is net út to sprekken.

Reade en wite klaverblom
 Pronket yn 'e finne ,
 't Is gjin niget , dat de kij
 Glêd en tierich binne.
 Sjoch hwet swiere sweëen hea
 Yn 'e mieden lizze ,
 Boer , nou binn' j'in lokkich man ,
 Scoe 'k nou sa wol sizze.

Sjoch dat wide wetter lâns ,
 Wite seilen blinke ,
 't Giet de skipper ek nei 't sin ,
 Nou dat kin min tinke ;
 Fisker hat syn fûken set ,
 Lit nou 't boatsje driuwe
 En hy tinkt , 't mei om myn part
 Altiid simmer bliuwe.

't Mylde bolle wyntsje waeit ,
 Lit yen swietrook smeitsje ,
 Elk , dy soun en fleurich is .
 Kin him nou formeitsje ,
 Faek en folle tink ik wol :
 »Bleau it sa mar jimmer ,
 Hwent my tinkt de moaiste tiid
 Is en bliuwt de simmer."

Holder , flinter , bij en mich
 Gûnsje om my hinne ,
 't Ljurkje ropt mei 't heechste liet :
 »'k Bin mei 't waer wol tsjinne ,
 'k Sjong fen klearebare nocht ,
 Hwent ik kin 't net litte ,
 'k Bin in earste simmerfrjeun ,
 Dat mei elk wol witte."

„Min seit.”

Wize: *Gij schitt'rende kleuren van Nederlands vlag.*

(Het Vlaggelied, van Heije..)

Ik praet oer de rabbers mar ljeafst yn 't geniep,
 En 'k woe wol, dat nimmen 't forklapt,
 Hwent is hjir in mûle, hwet rap en hwet ryp,
 Dy rounom fen eamelt en snapt,
 Dan stiet it mei koarten net rom; ik begryp:
 Ik kom yn tsjok waer, fen de rabbers krij 'k hyp,
 Dat ha se wol earder, wol earder my lapt.
 Dat ha se wol earder my lapt.

Jout min oan dy rabbers, sa seit min, gehoar,
 'Dan stekt min se tyg' yn 'e klean.
 Hja drage mei iens dan yens nijs bûten doar
 En 't scil oan in ljeagen net stean;
 Hwent rabbers en ligers dy stypje elkoar.
 Hja switte fen 't praten oer 't kwea fen in oar
 En doge, sa seit min, sa seit min, gjin bean,
 En doge, sa seit min, gjin bean.

In rabber, sa seit min, dêr stiet min for yn,
 Dy tinkt om him sels net to goed.
 Sels het er, dat mient er, sa seit min, gjin spyn,
 Hy het mei syn kjitte gjin noed.
 Al is er ek wrak en ûngeef, of ek blyn
 En slûch, of healskeef en mar glêd troch 'e wyn,
 Doch het er, sa seit min, ta rabjen wol moed.

It rabjen, sa seit min, dêr wol min op út,
 Dat brout en dat stokelt rju kwea.
 It giet my to mâl, mar min seit it ûntsprút
 Ut oerginst om cinten en brea.
 Dy 't rabbet en licht en de snetter nea slút,
 Fortsjinnet, sa seit min, in feeche oer syn snút,
 Hwent, seit min, in rabber, in rabber doocht nea.
 Hwent, seit min, in rabber doocht nea.

No. 22.

Bûten.

Wize: *Wie is groot op aarde?*
 of: *Vader! 'k wil gaan reizen.*
 of: *Maar veel hooger zegen.*
 of: *Vrijheid, zoo te minnen.*
 of: *Freiheit, die ich meine.*

Wost in wrâld oanskôgje,
 Jimmer farsk en nij,
 Iwich great en treftich,
 Fredich, fleurich, frij;
 Woste blommen ploaitse
 En to friss'ljen ha:
 Flean dan, as de holders,
 Nei de mieden ta.

Waerme sinnestrielkes
 Kûzje dêr it fjild,

Alles blinkt en trillet,
 Alles tynt en tilt :
 Nije griene sprútsjes
 Poarje troch 'e groun,
 Tûzen snippe blomkes
 Stean' oeral yn 't roun.

Draechst in swiere mûtse ,
 Heste neat as noed ,
 Bist' in bytsje gammel ,
 Hest' mar min dyn moed :
 Gean dan frij nei bûten
 Op in bliere dei ,
 Hwent it mylde twirke
 Bliest dyn soargen wei.

't Dangljen op 'e strjitte
 Jout sa'n lûklam sin ;
 't Swabb'rjen oer 'e fjilden ,
 Sjoch , dêr kinste tsjin.
 Doarmje troch 'e bosken ,
 Siikj' in blommich paed ,
 Hear nei ljurk en gealtsje ,
 Rêst yn 't smûke skaed.

Snuef sa lekk're siichjes ,
 Friske loft dêr yn.
 Lit de moed net sinke ,
 Wêz for 't lok net blyn ,

Lûk de poann' út d' eagen,
 Sjoch de wrâld 'ris roun.
 't Makket blier dyn troanje
 En dyn hert wer soun.

Meist' dyn libben libje
 Yn sa'n rike wrâld,
 Bliuw dan efter 't baitsje
 Mar ris tryst en kâld.
 Bûten, wize minsken,
 Bûten greate bern,
 Lit it lytste blomke
 Greate wysheid sjên.

No. 23.

„Mar ien.”

Wize: *Laat and'ren morrend klagen.*

Docht min ien gysten stapke,
 Ropt min ien wird to lûd,
 Het min ien inkeld grapke,
 Mei hwet to folle krûd:
 Sa'n stap kin 't libben reitse,
 Sa'n wird kin rûzje jaen,
 Sa'n grap kin deaden meitse;
 Dat kin »mar ien” wol dwaen.

Faek stokelt mar ien tongkje :
 Jamk stout de reek er nei ;
 Dan spat ien inkeld fonkje
 En bringt in lôge mei.
 Sa kin ien wolkje driuwe ,
 Dat min gjin sinne sjocht ;
 Sa kin it pynlik bliuwe
 As min ien misset docht.

No. 24.

Yens brea werom.

Wize: *Was muzyk en zang er niet.*
 of: *Hwet scoe 't libben sonder sang.*

Kinste sels it styk'ljen faeks
 Mar sa matich keare ,
 Kinst' in pripper fen in oar
 Tige min forneare :
 Tink dan , dy neat fele kin ,
 Moat syn wiriden sparje ;
 Dy him sels net nytlje lit ,
 Moat in oar net narje.

Nimt min alles dwêrs, forkeard,
 Alles op 'e toskên.
 Siker wirdt min dan foar goed
 Om 'e holle wosken.
 Het min neat mei snúters op ,

Lit min yen net hompe ,
 Dan moat min gjin túters jaen
 En sa nimmen lompe.

Hest' onaris oan in oar
 O sa'n bulte niget ,
 Mûlk dat dan in njirre dy
 Ek to pakken kriget.
 Dy 't it eanget dat de ljue
 Sa mei rabjen piele ,
 Moat biljeaven oer in oar
 Net de mûle spiele.

Dy jamk mei in sneed yn 't ear
 Yn 'e goate reitse ,
 Scille mei de moaiste preek
 Nimmen nochtren meitse.
 Dy 't oan dwaen in hekel ha ,
 Moai to praten witte ,
 Scil min mei hjar apekoal
 Stikem rinne litte.

Wost in gallich libben ha ,
 Neat as lêst bilibje ,
 Dan moast goar eu goartich sjên,
 Grynn' en iwich kibje.
 Dan moast wakker smeule en dwaen,
 Dan moast hisp'lje , tsiere ,
 Sjoch , dan krigest krekt dyn sin,
 't Giet dan as in liere.

Wiere Frjeunen.

Wize: *Lieve schipper, vaar mij over.*

Sit min efkes yn 'e pine ,
 Rint it yn 'e wrâld net mei ,
 Komt de kniper op 'e skine }
 Folle frjeunen falle wei. } (bis.)

O , min kin sa maklik sizze :
 »Nomm'le frjeun, 'k forjit dy nea."
 Mar as wy forlegen lizze }
 Binn' dy lûde roppers dea. } (bis.)

Wiere frjeunen binne dreger
 As sa'n ropper dy-t hwet geit.
 Drege frjeunskip sit hwet heger }
 As de mûle, dy 't hwet seit. } (bis)

Frjeunskip scil yen nea forjitte ,
 Eale frjeunskip, styp' en treast.
 Lit yen nea forlegen sitte, }
 Bloeit yn 't ûnk krekt alder meast } (bis)

As it op de sé fen 't libben
 Buijich en ûnljich wie ,
 Seach min, oft min drege sibben }
 Oft min wiere frjeunen hie. } (bis.)

Wol beslein.

Wize: *Gij lieve lelie op het veld.*

(Zangvogeltjes.)

It wie sa'n nuwer moaije joun
En fleurich is er brûkt,
Gjin kniezer het er kwea yn foun
En stive falden lûkt.

Né, dizze joun forfeelde net,
It gyng ús wol nei 't sin.
Min het hjir gjin gesanger heard,
Mar sankjes net to min.

Min brûkte hwet mar snédich wie,
Al wie 't net splinternij,
Hwent dy 't hwet nocht oan kleurjen hie,
Dy die er wol hwet by.

Gjin rabber het hjir splinters socht,
En nimmen wie hjir oer.
Er is fen sels ek koal forkocht
Mar nimmen kryg' it sûr.

It foel net yn forkearde groun,
As min syn miening sei,
En nimmen het hjir stikels jown,
Dat liet min stikem nei.

Wol waerd' er praet oer âld en nij,
 Mar sjoch, dat lette neat,
 En 't slagge bêst mei d' alde kij,
 Dy bleauwen yn 'e sleat.

Elk wie sa fleurich, elk sa bliid.
 En elk bleau goed by 't stik:
 De holle bleau sa by de tiid,
 De mûle by de prik.

It het ús tige skoan foldien;
 Fen sels, nou stiet it sa:
 As 't lije kin, wol elk en ien
 Sa'n joun graech yetris ha.

No. 27.

It klokje fen binnen.

Wize: *Alleen in den nacht en bij noodweer.*
 of: *Natuur ligt in droomen verzonken.*
 of: *Ich weisz nicht, was soll es bedeuten.*
 of: *Hwer moat it dochs mei my hinne,*
 (Frysk Lieteboek No. 39.)

»Tiktak, 't wie earst tiid fen bigjinnen.
 Er komt ek in ein op it lêst,"
 Sa seit ús it »klokje fen binnen,"
 Oars tikket dat klokje net bêst.
 Al is min nou yet fen it sjongen,
 It praten, it spyljen net sêd,

Elk wirdt troch dat klokje hast twongen,
It stjûrt him nei honk en nei bêd.

Al woe min dat klokje wol nekke ,
It haldt doch syn eigen bistek ,
Us klokje fen binnen seil sprekke
Al triuwt min de wizers tobek.
Al wol min 't ek fyntsjes bilizze ,
It is net sa ringen fordoarn.
Dy 't harkje wol, seil it grif sizze :
»t Is út hear! der helpt nou neat oan.”

Hwa harket, as 't klokje mocht liede?
Hwa fiede dat klokje wol slaen?
Hwa liet troch dat klokje him riede
As 't tiid wie fen litten of dwaen?
Dy wit wol, it kin neat mear lije ,
It klokje joech tiid by de roes;
Wol jimm' er gjin rûsje mei krije,
Gean dan op syn sizzen nei hûs.

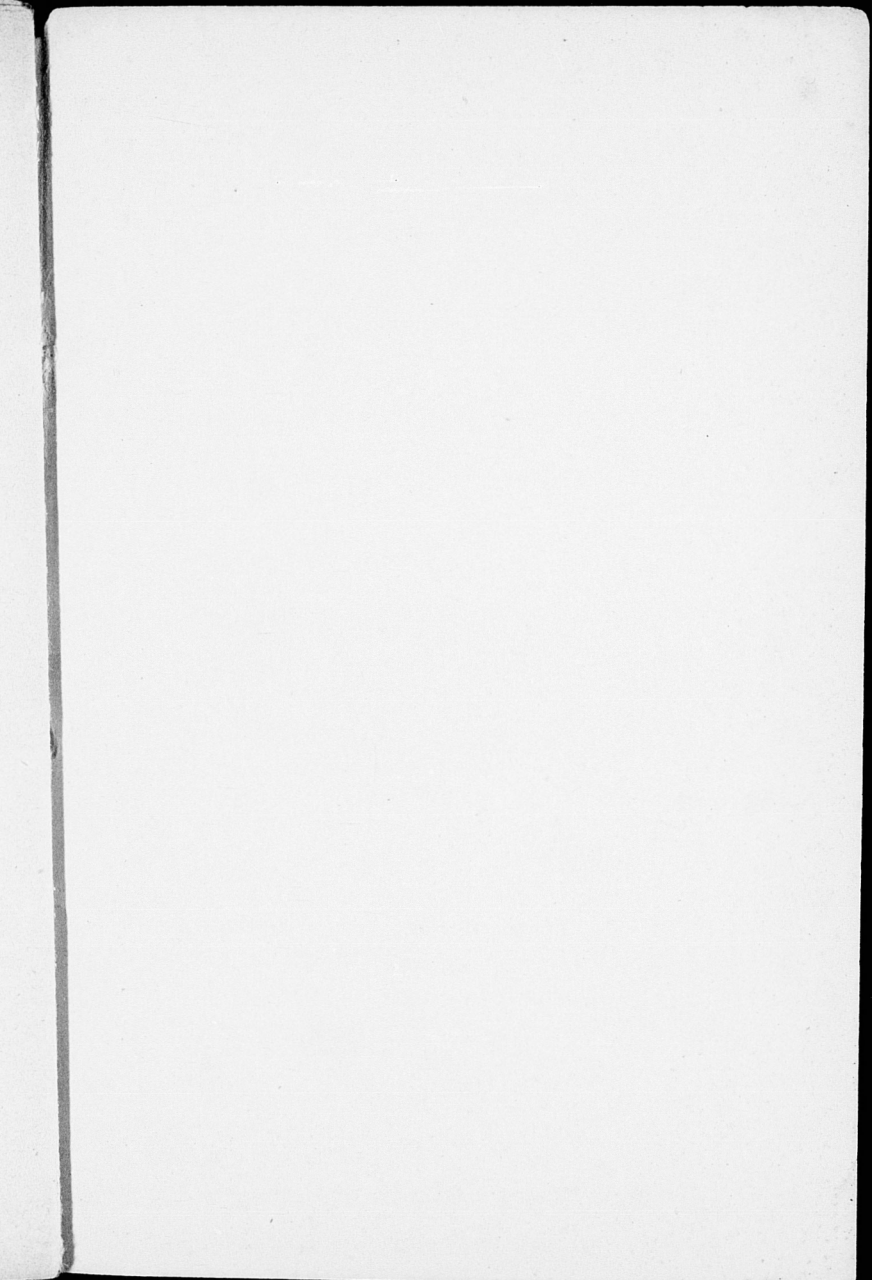
It klokje dat swijt, as we stjerre ,
Hwent letter dan tikket it net;
Kom, lit ús nei 't klokje dan hearre ,
't Wirdt letter, mar 't is net to let.
Us klokje, 't is makke for 't libben,
Siz, het min hjir ek hwet op tsjin?
Oars gean we nei hûs ta as sibben :
Sa kriget ús klokje syn sin.

En as we net langer hjir sitte ,
Al bliuwt mannich klokje dan gean,
Rju scille dat tinkjen gau litte ,
Hwent klokje nei kløkje bliuwt stean.
For 't lêst scil it klokje ús roppe
Us wize nei 't grêf yn 'e groun ;
Dan wiist it yet ienkear nei boppe,
Mar 't draeit net de wizers mear roun.

Y N H A L D:

	Side.
1. Fryske Roskaem.	5
2. Us Fryske tael scil blieuwe.	8
3. Tink er om	9
4. Farwol ús boartesplak.	12
5. Hûs en Hiem	14
6. It famke	16
7. Frijheid.	18
8. Troch iendracht sterk.	19
9. Wier en klear	22
10. Kweade buijen	23
11. It sjongen docht elk goed	24
12. Friezen, nea bifrieze	26
13. Sjoch, ho alles libbet!	27
14. Nea nei 't sin	29
15. Bûtersang	31
16. Keatserssang	33
17. Hirddraverijsang.	36
18. It waer sloech om (Issang).	40
19. Kaertlizze op 'e brilloft	43
20. Simmersang	46
21. »Min seit.”	48
22. Bûten	49
23. »Mar ien.”	51
24. Yens brea werom	52
25. Wiere frjeunen	54
26. Wol bislein	55
27. It klokje fen binnen	56

3519

Vraagt bij uwen boekhandelaar :

<i>Waling Dykstra</i>	Fryske Skûr-almenak	f 0.50
»	Wintergrien	- 1.50
»	Ut en thús	- 1.—
»	For de praetstoel	- 1.—
»	Fordrachten griene brilloft	- 0.60
»	Toalve brilloftsangen	- 0.25
<i>Jentsje Sytema</i>	Katechism. leare der wierheid	- 0.30

Zylstra's Kwartsjes Boekery.

no. 1.	<i>Bleekma</i>	Rym en onrym	f 0.25
no. 2.	»	Rynkes	- 0.25
no. 3.	<i>M. P. Troelstra</i>	Nieske Stamsma	- 0.25
no. 4.	<i>Waling Dykstra</i>	Koartgûd	- 0.25
no. 5.	»	Neiswyljen	- 0.25

Toanielstikken.

<i>Van der Meulen</i>	In moai Wolkomthús	f 0.50
<i>Velstra</i>	Alde Baeye	- 1.20
»	Trou ef Untrou	- 1.—
»	It Pikelfleisfet	- 0.40
<i>Looijenga</i>	Alderljeafde	- 1.—
<i>Waling Dykstra</i>	Boekh. fen keapman Gabbema	- 0.50
»	Oebele Glûper	- 0.80
»	Hele boel bitsjoend	- 0.60
»	Yens wird moat men hâlde	- 0.40
»	De Skearbaes Dokter	- 0.75
<i>J. S. v. d. Steeg</i>	De pronkskens fen de frouljue	- 0.50
<i>W. Vrijburg</i>	Liekêl út de Weiten Piek	- 0.80
<i>L. Heeringa</i>	Twa ljeave Jonges	- 0.75
<i>B. S. Hylkema</i>	Ienfâld en Ljeafde.	- 0.75
<i>S. H. Hylkema</i>	Aldjiersjoun	- 0.30
<i>Baarda</i>	In lyts forsin	- 0.40

<i>J. Rinckes Borger</i>	De Boterkwestie	f 0.40
<i>Emmy v. Dincklage</i>	Oost-Friesche Novellen. Geb.	- 2.50
	Ingenaaid	- 2.—
<i>B. Bjærntson</i>	Het Visschersmeisje	- 1.90
<i>W. P. de Vries</i>	Jan Harink	- 0.75
<i>Eaurillard</i>	Beschermt de dieren	- 0.50
<i>Hylkema</i>	Het Kaatsspel	- 0.25
<i>Clara Biller</i>	Lize's Dagboek	Geb. - 1.90
	Ingenaaid	- 1.50